

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL P. K. IR ERGO INSURANCE SE GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. gruodžio 19 d. Nr. 242-555

Vilnius

Lietuvos bankas gavo P. K. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir *ERGO Insurance SE*, veikiančios Lietuvoje per įsteigtą filialą, (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2017 m. rugpjūčio 20 d. įvyko eismo įvykis, kurio metu dėl kitos transporto priemonės valdytojo kaltės buvo apgadintas pareiškėjui priklausantis automobilis „Subaru Legacy“, valst. Nr. *duomenys neskelbtini*, (toliau – automobilis). Pareiškėjas kreipėsi į eismo įvykio kaltininko civilinę atsakomybę apdraudusį draudiką dėl draudimo išmokos, atlyginančios patirtus nuostolius.

Siekdamas nustatyti pareiškėjo patirtų nuostolių dydį, draudikas 2017 m. rugpjūčio 28 d. atiko sugadinto automobilio apžiūrą. Vadovaudamasis apžiūros rezultatais draudiko ekspertas apskaičiavo, kad automobilio rinkos vertė įvykio dieną buvo 2 200 Eur, o preliminari remonto kaina – 2 306 Eur. Tuo remdamasis draudikas nustatė, kad transporto priemonės atkūrimas į būklę, buvusią iki eismo įvykio, netikslingas (automobilio remonto kaina viršija 75 proc. turto rinkos vertės), ir 2017 m. rugsėjo 12 d. parengė išvadą apie transporto priemonės likutinę vertę (toliau – Išvada), kurioje nurodyta, kad automobilio likutinė vertė yra 752 Eur. Atsižvelgiant į tai, 2017 m. rugsėjo 12 d. raštu pareiškėjas buvo informuotas, kad padarytos žalos dėl turto sunaikinimo dydis, t. y. draudimo išmoka, sudaro 1 448 Eur (2 200 Eur – 752 Eur).

2018 m. sausio 21 d. pareiškėjas kreipėsi į draudiką su pretenzija nurodydamas, kad draudiko nustatyta 752 Eur dydžio automobilio likutinė vertė yra akivaizdžiai per didelė ir nei viena utilizavimo įmonė už tokią kainą automobilio pirkti nesutiko, todėl automobilį pareiškėjas pardavė D. V. (toliau – pirkėjas) už 150 Eur. Atsižvelgdamas į tai, pareiškėjas prašė išmokėti tarp sumos, už kurią pareiškėjas automobilį realizavo, ir draudiko nustatytos likutinės vertės susidariusį skirtumą, t. y. 602 Eur.

Draudikas atsakydamas į pareiškėjo pretenziją pažymėjo, kad automobilio likutinė vertė buvo apskaičiuota pagal įteisintą skaičiavimo metodiką, ir atkreipė dėmesį į tai, kad kaina, už kurią pareiškėjas pardavė automobilį, neatspindi tikrosios vertės. Atsižvelgdamas į tai draudikas nurodė neturintis pagrindo keisti priimto sprendimo.

Pareiškėjas kreipėsi į Lietuvos banką pakartojo draudikui pretenzijoje pateiktus argumentus ir prašė rekomenduoti draudikui išmokėti papildomą 602 Eur draudimo išmoką.

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas dėl pareiškėjo kreipimosi motyvų ir reikalavimų pagrįstumo, kuriame draudikas nurodė nesutinkantis su pareiškėjo argumentais. Draudiko teigimu, ekspertas Išvadą parengė vadovaudamasis Kelių transporto priemonių vertės nustatymo tvarkos (toliau – Tvarka) nuostatomis bei Kelių transporto priemonių vertinimo instrukcijos, patvirtintos Lietuvos Respublikos susisiekimo ministro ir Lietuvos

Respublikos finansų ministro įsakymu 2000 m. balandžio 17 d. Nr. 120 / 2000 m. balandžio 14 d. Nr. 101, (toliau – Instrukcija) VI skyriuje „Transporto priemonių likutinės vertės nustatymas“ patvirtinta tvarka. Draudikas pažymėjo, kad Instrukcijos 11 skyriuje „Sąvokos ir apibrėžimai“ nurodyta, kad „Likutinė vertė – apgadintos transporto priemonės vertė, nustatyta pagal įteisintą skaičiavimo metodiką.“ Instrukcijos 69 punkte nurodyta, kad apgadintos transporto priemonės likutinė vertė skaičiuojama vadovaujantis nesugadintų pagrindinių jos dalių, kurias galima panaudoti (realizuoti), suminės vertės nustatymo principu.

Draudikas taip pat pažymėjo, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2018 m. kovo 19 d. civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018 konstatavo, kad automobilio pirkimo–pardavimo sandoris automatiškai nėra laikomas reikšmingu kriterijumi sprendžiant žalos atlyginimo dydžio klausimą. Kasacinis teismas nurodė, jog vertinant, ar turto pardavimo kaina konkrečiu atveju laikytina reikšmingu kriterijumi sprendžiant žalos atlyginimo dydžio klausimą apskaičiuojant žalą, reikšmingos yra to turto pardavimo aplinkybės, sandorio, kuriuo tas turtas buvo parduotas, sudarymo aplinkybės, ypatumai, sandorio šalių ryšiai ir kt. Taip pat kasacinis teismas savo praktikoje yra išaiškinęs, kad, nagrinėjant civilines bylas dėl deliktinės civilinės atsakomybės, žalos faktą ir dydį turi įrodyti nukentėjęs asmuo. Taigi, vadovaudamasis kasacinio teismo praktika, draudikas daro išvadą, kad pareiškėjas teigdamas, kad automobilio likučių niekas nepirko už didesnę kainą, turėjo pagrįsti, kad ėmėsi visų įmanomų priemonių, kad automobilio likučiai būtų parduoti pagal didžiausiai įmanomą turto vertę. Draudikas pažymėjo, kad pareiškėjas nėra pateikęs jokių duomenų, kiek asmenų, koks interesantų ratas galėjo sužinoti apie parduodamą transporto priemonę, ar buvo, ar nebuvo gauti pasiūlymai įsigyti šią transporto priemonę. Šiuo atveju tokie duomenys svarbūs siekiant užkirsti kelią nepagrįstiems sandoriams.

Draudikas taip pat atkreipė dėmesį, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas yra konstatavęs, jog kaina už konkretų turtą yra reliatyvus vertės patvirtinimas, padarytas konkrečių pardavėjų ir pirkėjų tam tikromis aplinkybėmis, o transporto priemonės naudingumą tam tikru metu nusako ne įsigyjant arba parduodant sumokėta arba gauta pinigų suma, o jo vertė, kaip naudingumo tam tikru metu matas. Atsižvelgdamas į šias aplinkybes draudikas nurodė neturintis pagrindo keisti priimto sprendimo ir prašė pareiškėjo reikalavimą atmesti kaip nepagrįstą.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Įvertinus šalių pateiktus dokumentus ir paaiškinimus, darytina išvada, kad ginčas kilo dėl automobilio likutinės vertės dydžio ir papildomos 602 Eur draudimo išmokos.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomasis draudimas reguliuojamas Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCPDĮ) ir jo įgyvendinamųjų teisės aktų nuostatomis.

Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo tikslas – garantuoti dėl šiuo draudimu apdraustos transporto priemonės poveikio eismo įvykio metu nukentėjusių ir patyrusių žalą trečiųjų asmenų nuostolių atlyginimą įstatyme ir sutartyje nustatyta transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo suma, taip pat užtikrinti transporto priemonę naudojančių valdytojų turtinius interesus, susijusius su civiline atsakomybe, kilusia naudojant šiuo draudimu apdraustą transporto priemonę (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2016 m. vasario 29 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-7-43-*

706/2016).

TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta, kad draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama draudimo išmoka, kuri pagal 2 straipsnio 2 dalį apibrėžiama kaip draudiko ar Lietuvos Respublikos transporto priemonių draudikų biuro (toliau – Biuras) mokama nukentėjusiam trečiajam asmeniui pinigų suma arba kita sutarta išmokos mokėjimo forma, skirta žalai asmeniui, turtui ir (ar) neturtinei žalai atlyginti. Pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 5 dalį, eismo įvykio žala laikoma per eismo įvykį padaryta žala nukentėjusio trečiojo asmens turtui, nukentėjusiam trečiajam asmeniui ir (ar) neturtinė žala arba žala, kuri atsirado vėliau kaip eismo įvykio padarinys, o pagal 2 straipsnio 23 dalį, žala nukentėjusio asmens turtui – nukentėjusio trečiojo asmens turtui padaryta žala, kurios dydis nustatomas įstatymų nustatyta tvarka.

Žalos nustatymo tvarka yra reglamentuojama TPVCAPDĮ trečiojo skirsnio nuostatomis. TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje įtvirtinta žalos dydžio nustatymo taisyklė: turtui padarytos žalos dydį nustato atsakingas draudikas, o šio įstatymo 17 straipsnyje nurodytais atvejais – Biuras, vadovaudamasis įgaliotų asmenų ir (ar) turto vertintojų ataskaitomis ir dokumentais, įrodančiais padarytos žalos aplinkybes, faktą ir dydį. TPVCAPDĮ 19 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta, kad išmoka mokama, kai yra nustatytas draudžiamąjį įvykio faktas ir žalos dydis, o 6 dalyje nustatyta, kad atsakingas draudikas moka per eismo įvykį nukentėjusiam trečiajam asmeniui tik įrodymais pagrįstos per eismo įvykį padarytos žalos dydžio draudimo išmoką, neviršijančią šio įstatymo 11 straipsnyje nustatytų draudimo sumų, ir turi teisę atmesti nepagrįstus reikalavimus dėl žalos, padarytos per eismo įvykį atlyginimo. Taisyklių 13 punkte įtvirtinta TPVCAPDĮ 15 straipsnio 3 dalyje nurodytą žalos atlyginimo taisyklę atkartojanti nuostata. Pagal Taisyklių 14 punktą, žalos dėl turto sunaikinimo dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio. Turtas laikomas sunaikintu, kai jį remontuoti ekonomiškai netikslinga. Turta remontuoti ekonomiškai netikslinga, jeigu būtinos remonto išlaidos yra lygios 75 proc. turto rinkos vertės iki eismo įvykio arba didesnės.

Lietuvos Respublikos Vyriausybė, vadovaudamasi TPVCAPDĮ 19 straipsnio 16 dalies nuostata, 2004 m. birželio 23 d. nutarimu Nr. 795 patvirtino Eismo įvykio metu padarytos žalos nustatymo ir draudimo išmokos mokėjimo taisykles (toliau – Taisyklės), kurios reglamentuoja žalos, padarytos per eismo įvykį ar atsiradusios vėliau kaip eismo įvykio padarinys, nustatymą ir draudimo išmokos mokėjimą dėl eismo įvykio, kuriam įvykus transporto priemonės valdytojui dėl nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytos žalos kyla civilinė atsakomybė ir pagal TPVCAPDĮ turi būti mokama draudimo išmoka. Taisyklių 6 punkte įtvirtinta, kad per eismo įvykį padarytos žalos dydis ir nukentėjusiems tretiesiems asmenims mokėtinos draudimo išmokos dydis nustatomas vadovaujantis Lietuvos Respublikos civiliniu kodeksu, TPVCAPDĮ, kitų teisės aktų nuostatomis ir atsižvelgiant į eismo įvykio dalyvių kaltės laipsnį dėl eismo įvykio, draudimo įmonės, apdraudusios atsakingo už padarytą žalą asmens civilinę atsakomybę, ar Biuro įgaliotų asmenų (paskirtų ekspertų) ataskaitas ar išvadas dėl žalos, nukentėjusio trečiojo asmens, apdraustojo pateiktus dokumentus dėl žalos, eismo įvykio aplinkybių ir eismo įvykio dalyvių atsakomybės, kitų šiose Taisyklėse nurodytų asmenų pateiktus dokumentus, leidžiančius nustatyti eismo įvykio aplinkybes ir padarytos žalos dydį.

Pabrėžtina tai, kad, apskaičiuodamas draudimo išmoką, transporto priemonių civilinės atsakomybės draudikas, be kita ko, turi laikytis Civilinio kodekso 6.251 straipsnyje įtvirtinto visiško nuostolių atlyginimo principo. Žalos atlyginimu turi būti siekiama gražinti ją patyrusį asmenį į iki pažeidimo buvusią padėtį. Teisingas žalos atlyginimas reiškia tai, kad sprendžiant ginčą dėl žalos atlyginimo turi būti nustatytas tikrasis žalos dydis, nes, nustatius mažesnę už tikruosius nuostolius žalos dydį, būtų iš dalies neapgintos nukentėjusio asmens teisės, o kai nustatomas žalos dydis viršija tikruosius nuostolius, nukentėjęs asmuo nepagrįstai praturtėja skolininko sąskaita (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2014 m. sausio 7 d. nutartis, priimta*

civilinėje byloje Nr. 3K-3-44/2015).

Šiuo atveju tarp šalių nėra ginčo, kad įvyko draudžiamasis įvykis, kurio metu apgadintos pareiškėjo transporto priemonės remontas nėra ekonomiškai tikslingas, tačiau šalys nesutaria dėl transporto priemonės likučių vertės dydžio. Pareiškėjas teigia negalėjęs transporto priemonės parduoti už draudiko nustatytą likutinę vertę (752 Eur) atitinkančią kainą ir pardavė ją pirkėjui už 150 Eur, todėl draudikas turi išmokėti papildomą draudimo išmoką, atitinkančią draudiko nustatytos rinkos vertės ir realios automobilio pardavimo kainos skirtumą. Draudikas savo ruožtu papildomą draudimo išmoką išmokėti atsisako.

Pagal TPVCAPDĮ 1 straipsnio 6 dalį, Lietuvos Respublikos draudimo įstatymo nuostatos šio įstatymo reglamentuojamiems santykiams taikomos tiek, kiek šis įstatymas nenustato kitaip. Draudimo įstatymo 98 straipsnio 7 dalyje nustatyta, kad draudikas privalo įrodyti aplinkybes, atleidžiančias jį nuo draudimo išmokos mokėjimo ar suteikiančias teisę sumažinti draudimo išmoką. Vis dėlto, vadovaujantis kasacinio teismo praktika, kai ginčas yra susijęs su atlygintinos žalos dydžiu ir nėra susijęs nei su atsisakymu mokėti draudimo išmoką, nei su draudimo išmokos sumažinimo atvejais, nagrinėjant ginčą taikytina bendroji įrodinėjimo naštos taisyklė – šalys turi įrodyti tas aplinkybes, kuriomis grindžia savo reikalavimus bei atsikirtimus, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti (Lietuvos Respublikos civilinio proceso kodekso 178 straipsnis) (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018*). Vadovaujantis nurodyta kasacinio teismo praktika, taip pat Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 24 punktu, kuriame įtvirtinta, kad vartojimo ginčai nagrinėjami laikantis rungimosi principo, darytina išvada, kad pareiškėjas turi įrodyti, kad draudiko nustatyta likutinė vertė neatitiko realios automobilio liekanų kainos, o draudikas, atvirkiščiai, pagrįsti, kad likutinę vertę apskaičiavo teisingai, o išmokėta draudimo išmoka visiškai atlygina pareiškėjo patirtus nuostolius.

Nagrinėjamu atveju aplinkybę, kad draudiko nustatyta likutinė vertė neatitiko faktinės likutinės vertės, pareiškėjas grindžia vien tik tuo, kad sugadintą transporto priemonę įsigijo už 150 Eur. Draudikas, atsikirdamas į pareiškėjo kreipimosi motyvus, pateikė likutinės vertės skaičiavimo duomenis ir nurodė, kad likutinę vertę apskaičiavo remdamasis Taisyklėmis ir Instrukcija, todėl skaičiavimai yra teisingi.

Atkreiptinas dėmesys, kad kasacinis teismas, pasisakydamas dėl žalos dydžio nustatymo būdo, yra konstatavęs, kad TPVCAPDĮ nuostatos patvirtina draudiko pareigą vertinti visus jam pateiktus dokumentus ir įvertinti visas aplinkybes, įskaitant ir nukentėjusio trečiojo asmens pateiktus žalos dydį įrodančius dokumentus, siekiant, kad žalos dydis būtų nustatytas taip, kad nukentėjusiam asmeniui žala būtų kompensuota visiškai, tiek, kiek tai leidžia privalomąjį civilinės atsakomybės draudimą reglamentuojančios taisyklės. Visiškas nuostolių kompensavimo principas reikalauja, kad asmeniui padaryta žala, kiek tai objektyviai įmanoma, būtų nustatyta ne standartizuotu, bet individualiu būdu (*Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2018 m. kovo 19 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. e3K-3-81-1075/2018*). Minėtoje nutartyje teismas, be kita ko, konstatavo, kad normaliomis aplinkybėmis protingai disponuojant turtu būtent turto pardavimo kaina gali geriausiai identifikuoti realią daikto vertę. Lietuvos banko vertinimu, remiantis kasacinio teismo išaiškinimais ir visiško nuostolių atlyginimo principu, būtent realios, o ne teorinės transporto priemonės likučių įsigijimo išlaidos labiau pagrindžia tikrąją automobilio likutinę vertę, t. y. sumą, kurią nukentėjęs trečiasis asmuo galėtų gauti protingai disponuodamas sunaikintu turtu. Taigi draudiko nustatyta likutinė vertė neturėtų būti vertinama kaip neginčijama ir pati savaime atitinkanti realią (faktinę) turto kainą rinkoje.

Draudikas savo sprendimui pagrįsti Lietuvos bankui pateikė Išvadą t. y. teorinio pobūdžio dokumentą, kuriuo vadovaujantis buvo nustatyta transporto priemonės vardinė ir likutinė vertės. Lietuvos banko vertinimu, toks dokumentas, kuris yra parengtas pagal teisės aktų nuostatas, yra vienas iš teisinių pagrindų, kuriuo remdamasis draudikas apskaičiuoja (ir

gali apskaičiuoti) mokėtiną draudimo išmoką. Kita vertus, faktas, kad likutinės vertės skaičiavimas yra atliktas pagal Instrukcijoje nurodytus reikalavimus, nelaikytinas besąlygiškai ir neginčijamai patvirtinančiu faktą, kad nustatyta likutinė vertė atitinka faktinę transporto priemonės likutinę vertę. Tai reiškia, kad draudiko pagal Instrukciją apskaičiuota transporto priemonės likutinė vertė laikytina teisinga ir pagrįsta tol, kol nėra nugincyta duomenimis, patvirtinančiais, kad nukentėjęs trečiasis asmuo tokios sumos negalėtų gauti protingai disponuodamas sunaikintu turtu.

Iš ginčo šalių pateiktų duomenų matyti, kad pareiškėjas ir pirkėjas 2017 m. gruodžio 8 d. sudarė transporto priemonės pirkimo–pardavimo sutartį, kurios pagrindu pirkėjas už 150 Eur įsigijo iš pareiškėjo sugadintą transporto priemonę. Pažymėtina, kad Lietuvos bankas neturi duomenų, jog pareiškėjas, prieš parduodamas automobilį minėtam pirkėjui, būtų siekęs automobilį parduoti už kainą, kuo artimesnę draudiko nustatytai likutinei vertei. Kartu pažymėtina, kad nėra duomenų, jog pareiškėjas, siekdamas automobilį parduoti kuo artimesne likutinei vertei kainą, būtų atlikęs aktyvius veiksmus (pavyzdžiui, paskelbė viešą automobilio pardavimo skelbimą internete arba laikraštyje arba kitais rinkoje įprastais būdais).

Taip pat atkreiptinas dėmesys, kad, kaip pareiškėjas yra nurodęs pretenzijoje draudikui, dėl eismo įvykio buvo atliktas ikiteisminis tyrimas, ir Klaipėdos AVPK tyrėja neleido parduoti transporto priemonės iki kol bus atlikta ekspertizė. Pareiškėjas nurodė, kad, 2017 m. gruodžio 8 d. gavus Klaipėdos AVPK tyrėjos leidimą, automobilis buvo parduotas. Šios pareiškėjo nurodytos aplinkybės patvirtina, kad automobilis buvo parduotas tą pačią dieną, kai buvo gautas leidimas, o tai kelia abejonių dėl pareiškėjo pastangų automobilį parduoti už kainą, kuo artimesnę nustatytai likutinei vertei. Taip pat nėra informacijos, kad pareiškėjas, neradęs potencialių pirkėjų, kurie automobilį galėtų nupirkti už kainą, atitinkančią draudiko nustatytą likutinę vertę, būtų informavęs apie tai draudiką ir nurodęs, jog planuoja automobilį parduoti už penkis kartus mažesnę nei draudiko nustatytą kainą, ar būtų bendradarbiavęs su draudiku ir siekęs nustatyti, jo nuomone, tikrąją automobilio likutinę vertę.

Lietuvos banko vertinimu, pareiškėjo ir pirkėjo sudarytas pirkimo–pardavimo sandoris, atsižvelgiant į minėtas aplinkybes, nepaneigia draudiko nustatytos likutinės vertės ir nepatvirtina, kad būtent sandorio kaina atitinka faktinę (realią) automobilio liekanų vertę, t. y. kainą, už kurią pareiškėjas, ėmėsis protingų pastangų, galėjo automobilį parduoti. Konstatuotina, kad nagrinėjamu atveju sugadinto automobilio pirkimo–pardavimo sandorio vertė neatspindi realios automobilio liekanų vertės, todėl pareiškėjui pardavus automobilį gauti 150 Eur nelaikytini tikrąja ir faktine transporto priemonės liekanų verte. Pažymėtina, kad tokiu atveju, kai turtas parduodamas nesiėmus protingų pastangų jį parduoti už kuo didesnę kainą, atitinkančią likusių sveikų turto agregatų, dalių ir (ar) detalių vertę, reikalavimas išmokėti papildomą draudimo išmoką negali būti tenkinamas, nes toks sprendimas prieštarautų Taisyklių 14 punkte įtvirtintai taisyklei, jog žalos dydis nustatomas pagal sunaikinto turto rinkos vertę iki sunaikinimo ir likutinę vertę po eismo įvykio, t. y. pareiškėjui būtų išmokėta didesnė, nei jo faktiškai patirta žala, draudimo išmoka. Todėl, Lietuvos banko vertinimu, pareiškėjo reikalavimas yra atmestinas kaip nepagrįstas

Remdamasis tuo, kas buvo išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti P. K. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius